

Alan Jay Lerner (1918–1986) – amerykański scenarzysta, librecista, autor muzyki i piosenek do musicali teatralnych i filmowych. Otrzymał trzy Oscary, trzy nagrody Tony’ego i dwa Złote Globy.

Alan Jay Lerner i Frederick Loewe razem napisali następujące sztuki: *Dusza towarzystwa (Life of the Party)*, *(What’s Up)*, *Jeden dzień do wiosny (The Day Before Spring)*, *Brigadoon*, *Legenda bezimiennego miasta (Paint Your Wagon)*, *My Fair Lady*, *Camelot*, *Gigi*. Lerner stworzył również *Życie uczuciowe (Love Life)* z Kurtem Weillem, *W pogodny dzień zobaczysz przeszłość (On A Clear Day You Can See Forever)* i *Carmelina* z Burtonem Lane’em, *Coco* z André Previn, *1600 Pennsylvania Avenue* z Leonardem Bernsteinem i *Przytul się (Dance a Little Closer)* z Charlesem Strousem. Napisał scenariusze do następujących filmów: *Amerikanin w Paryżu (An American in Paris)*, *Gigi*, *Mały Książę (The Little Prince)*, *Królewskie wesele (The Royal Wedding)*, a także do filmowych wersji swoich sztuk. Wydał dwie książki: *Na ulicy, przy której mieszkam (On the Street Where I Live)* i *Teatr muzyczny: Uroczystość (The Musical Theatre: A Celebration)*.

Frederick Loewe (1901–1988) – amerykański kompozytor muzyki rozrywkowej pochodzenia austriackiego. Był genialnym dzieckiem, w wieku trzynastu lat debiutował koncertem z Berlińską Orkiestrą Symfoniczną. Do Ameryki przybył w roku 1923. W 1942 zaprosił Alana Jaya Lenera, autora tekstów, do współpracy. Efektem tej współpracy były następujące musicale teatralne: *Jeden dzień do wiosny (The Day Before Spring)*, *Brigadoon*, *Legenda bezimiennego miasta (Paint Your Wagon)*, *My Fair Lady*, *Camelot*, filmy: *Gigi* i *Mały Książę (The Little Prince)* oraz teatralna wersja *Gigi*. Otrzymał kilka nagród Tony i Oscarów.

George Bernard Shaw (1856–1950) – irlandzki dramaturg i prozaik, urodził się w Dublinie. Był czołowym dramaturgiem swojego pokolenia, napisał ponad sześćdziesiąt sztuk. W 1925 r. otrzymał literacką Nagrodę Nobla. Jego edukacja była nietypowa, ponieważ nie znosił zorganizowanych form nauki. Krótco pracował w biurze nieruchomości. W 1876 r. przeprowadził się do Londynu. Tu stał się cenionym krytykiem muzycznym i teatralnym w latach 80. i 90., a także został członkiem Towarzystwa Fabian, dla którego napisał wiele pamfletów. Swoją karierę literacką rozpoczął jako powieściopisarz. Jako zagorzały zwolennik nowego teatru ibsenowskiego (*Kwintesencja ibsenizmu*, 1891) postanowił pisać sztuki, aby dać wyraz swojej krytyce sceny angielskiej. Swoje najwcześniejsze sztuki wydał w zbiorach *Sztuki przyjemne i Sztuki nieprzyjemne* (1898). W dwóch z nich, *Szczygli zaufek (Widowers’ Houses)* i *Profesja pani Warren (Mrs Warren’s Profession)*, ostro atakuje hipokryzję społeczną, w kolejnych dwóch: *Żołnierz i bohater (Arms and the Man)* i *Mąż przeznaczenia (The Man of Destiny)*, krytyka ta jest łagodniejsza. Radykalny racjonalizm autora, jego kompletne lekceważenie konwenansów, uważność na dialekty i zabawa słowem często zmieniają scenę w kuźnię pomysłów, w sposób szczególnie wyraźny w słynnych dyskursach na temat siły życia, *Don Juanie w piekle (Don Juan in Hell)*, trzecim akcie pokazującym pogoń kobiety za mężczyzną, *Człowieku i nadczłowieku (Man and Superman)*, 1903). W późniejszych sztukach dyskusja czasem przystania dramat, jak w *Powrocie do Matuzalema (Back to Methuselah)*, 1921), choć w tym samym okresie pracował nad swoim dziełem *Święta Joanna (Saint Joan)*, 1923), w którym na nowo opisuje dobrze znaną historię francuskiej dziewicy i przenosi ją ze średniowiecza do czasów

OPERA
NA ZAMKU
w Szczecinie

współczesnych. Inne ważne sztuki tego autora to *Cezar i Kleopatra* (*Caesar and Cleopatra*, 1901), sztuka historyczna przepełniona aluzjami do czasów współczesnych, a także *Androkles i lew* (*Androcles and the Lion*, 1912), w której wykorzystał pewien rodzaj retrospektywnej historii i wyciągnął wnioski ze współczesnych ruchów dla ery chrześcijańskiej. W *Major Barbara* (1905), jednej z najważniejszych sztuk dyskursywnych, uwaga widowni skupiona jest na sprytniej argumentacji, że człowiek może uzyskać zbawienie estetyczne jedynie poprzez aktywność polityczną, a nie jako jednostka. *Lekarz na rozdrożu* (*The Doctor's Dilemma*, 1906) to utwór humorystycznie sklasyfikowany przez Shawa jako tragedia, a tak naprawdę jest komedią naśmiewającą się z profesji medycznej. *Candida* (1898), ze społecznym podejściem do relacji seksualnych jako przedmiotem jego satyry, i *Pigmalion* (1912), błyskotliwe studium fonetyki i inteligentne potraktowanie moralności klasy średniej i podziału klasowego okazały się być jednymi z największych sukcesów Shawa. To połączenie dramatyzmu, komizmu i korekcji społecznej sprawiają, że komedie Shawa mają szczególnie wydzźwięk. Wszystkie dzieła Shawa zostały wydane w trzydziestu sześciu tomach w latach 1930–1950.

Prawa autorskie © 1962, Alan J. Lerner i Frederick Loewe